Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 18 grudnia 2025 r.*

Odwołanie – Zdrowie publiczne – Podgrzewane wyroby tytoniowe – Zniesienie niektórych zwolnień – Dyrektywa delegowana (UE) 2022/2100 – Skarga o stwierdzenie nieważności – Legitymacja procesowa czynna – Artykuł 263 akapit czwarty TFUE – Przesłanka, zgodnie z którą zaskarżony akt musi dotyczyć skarżącego indywidualnie – Ograniczony krąg podmiotów gospodarczych – Obowiązek oświadczeń i zgłoszeń – Zezwolenie na sprzedaż

W sprawie C-731/23 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 29 listopada 2023 r.,

Nicoventures Trading Limited, z siedzibą w Londynie (Zjednoczone Królestwo),

British American Tobacco (Germany) GmbH, z siedzibą w Hamburgu (Niemcy),

British American Tobacco Italia SpA (BAT Italia), z siedzibą w Rzymie (Włochy),

British American Tobacco Polska Trading sp. z o.o., z siedzibą w Warszawie (Polska),

British American Tobacco España SA, z siedzibą w Madrycie (Hiszpania),

P.J. Carroll & Company Limited, z siedzibą w Dublinie (Irlandia),

które reprezentowali M. Schonberg i L. Van den Hende, advocaten,

strona wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, którą reprezentowali F. van Schaik i H. van Vliet, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

popierana przez:

Republikę Francuską, którą reprezentowali M. de Lisi, B. Fodda i B. Travard, w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: angielski.

interwenient w postępowaniu odwoławczym,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: K. Jürimäe (sprawozdawczyni), prezeska izby, K. Lenaerts, prezes Trybunału, pełniący obowiązki sędziego drugiej izby, F. Schalin, M. Gavalec i Z. Csehi, sędziowie,

rzecznik generalny: N. Emiliou,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 12 czerwca 2025 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W odwołaniu Nicoventures Trading Limited, British American Tobacco (Germany) GmbH, British American Tobacco Italia SpA (BAT Italia), British American Tobacco Polska Trading sp. z o.o., British American Tobacco España SA i P.J. Carroll & Company Limited wnoszą o uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 20 września 2023 r., Nicoventures Trading i in./Komisja (T-706/22, zwanego dalej „zaskarżonym postanowieniem”, EU:T:2023:579), w którym Sąd odrzucił jako niedopuszczalną ich skargę o stwierdzenie nieważności dyrektywy delegowanej Komisji (UE) 2022/2100 z dnia 29 czerwca 2022 r. zmieniającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE w odniesieniu do zniesienia niektórych zwolnień w przypadku podgrzewanych wyrobów tytoniowych (Dz.U. 2022, L 283, s. 4, zwanej dalej „dyrektywą delegowaną”).

Ramy prawne

Dyrektywa 2014/40/UE

2 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE (Dz.U. 2014, L 127, s. 1) określa zasady wprowadzania do obrotu wyrobów tytoniowych.

3 Zgodnie z art. 2 tej dyrektywy, zatytułowanym „Definicje”:

„Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

[…]

18) »składnik« oznacza tytoń, dodatek, a także wszystkie substancje lub elementy występujące w gotowym wyrobie tytoniowym lub powiązanym wyrobie, w tym papier, filtr, tusz, kapsułki i kleje;

[…]

25) »aromat charakterystyczny« oznacza wyraźnie wyczuwalny zapach lub smak inny niż zapach lub smak tytoniu, wynikający z zastosowania dodatku lub kombinacji dodatków, w tym zapach lub smak owoców, przypraw, ziół, alkoholu, słodyczy, mentolu lub wanilii [niewyczerpujący wykaz], który jest zauważalny przed spożyciem wyrobu tytoniowego lub w trakcie spożywania;

[…]

28) »istotna zmiana okoliczności« oznacza wzrost wielkości sprzedaży danej kategorii wyrobu o co najmniej 10 % w co najmniej pięciu państwach członkowskich, według danych dotyczących sprzedaży przekazanych zgodnie z art. 5 ust. 6 lub wzrost częstości spożycia wyrobów tytoniowych w grupie konsumentów poniżej 25 roku życia o co najmniej pięć punktów procentowych w co najmniej pięciu państwach członkowskich według sprawozdania Eurobarometru nr 385 z maja 2012 r. lub według równoważnych badań częstości spożycia wyrobów tytoniowych; w każdym razie, uznaje się, że do istotnej zmiany okoliczności nie doszło, jeżeli wielkość detalicznej sprzedaży danej kategorii wyrobów nie przekroczyła 2,5 % całkowitej sprzedaży wyrobów tytoniowych na poziomie [Unii Europejskiej];

[…]”.

4 Artykuł 5 wspomnianej dyrektywy, zatytułowany „Zgłaszanie składników i wydzielanych substancji”, stanowi:

„1. Państwa członkowskie nakładają na producentów i importerów wyrobów tytoniowych wymóg przedkładania właściwym organom następujących informacji, w podziale na marki i rodzaje:

a) wykazu wszystkich składników, wraz z ich ilościami, używanych do produkcji wyrobów tytoniowych, w porządku malejącym według masy każdego ze składników zawartych w danym wyrobie tytoniowym;

[…]

W przypadku nowych lub zmodyfikowanych wyrobów tytoniowych informacje wymagane na podstawie niniejszego artykułu przedkładane są przed wprowadzeniem do obrotu tych wyrobów.

[…]

6. Państwa członkowskie nakładają na producentów i importerów wymóg przedkładania dostępnych im wewnętrznych i zewnętrznych analiz w zakresie badania rynku i preferencji różnych grup konsumentów, w tym młodych ludzi i aktualnych palaczy, dotyczących składników i wydzielanych substancji, jak również streszczeń wszelkich badań rynkowych przeprowadzonych przy okazji wprowadzania nowych wyrobów. Państwa członkowskie nakładają także na

producentów i importerów wymóg corocznego przekazywania danych dotyczących wielkości ich sprzedaży w podziale na marki i rodzaje, w sztukach lub w kilogramach, w podziale według państw członkowskich, począwszy od dnia 1 stycznia 2015 r. Państwa członkowskie przekazują wszelkie dodatkowe dostępne im dane dotyczące wielkości sprzedaży.

7. Przekazywanie wszystkich danych i informacji do państw członkowskich i przez państwa członkowskie na podstawie niniejszego artykułu i art. 6 odbywa się w formie elektronicznej. Państwa członkowskie przechowują informacje w formie elektronicznej i zapewniają Komisji [Europejskiej] oraz innym państwom członkowskim dostęp do nich do celów stosowania niniejszej dyrektywy. […]".

5 Zgodnie z art. 7 dyrektywy 2014/40, zatytułowanym „Przepisy dotyczące składników":

„1. Państwa członkowskie zakazują wprowadzania do obrotu wyrobów tytoniowych o charakterystycznym aromacie.

[…]

7. Państwa członkowskie zakazują wprowadzania do obrotu wyrobów tytoniowych zawierających środki aromatyzujące w jakichkolwiek ich komponentach, takich jak filtry, papier, opakowania, kapsułki, lub nadawania wyrobom tytoniowym właściwości technicznych, które pozwalają na zmianę zapachu lub smaku danych wyrobów tytoniowych lub intensywności ich dymu. Filtry, papier i kapsułki nie zawierają tytoniu ani nikotyny.

[…]

12. Wyroby tytoniowe inne niż papierosy i tytoń do samodzielnego skręcania papierosów są zwolnione z zakazów określonych w ust. 1 i 7. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 27 w celu zniesienia tego zwolnienia w odniesieniu do konkretnej kategorii wyrobu, jeżeli nastąpi istotna zmiana okoliczności stwierdzona w sprawozdaniu Komisji.

[…]".

6 Artykuł 9 tej dyrektywy dotyczy ogólnego ostrzeżenia tekstowego i wiadomości informacyjnej, które należy umieszczać na opakowaniach jednostkowych i opakowaniach zbiorczych wyrobów tytoniowych do palenia. Artykuł 10 wspomnianej dyrektywy określa natomiast obowiązki związane z ostrzeżeniami zdrowotnymi, które należy umieszczać na każdym opakowaniu jednostkowym i opakowaniu zbiorczym tych wyrobów.

7 Zgodnie z art. 11 dyrektywy 2014/40, zatytułowanym „Etykietowanie wyrobów tytoniowych do palenia inn[ych] niż papierosy, tytoń do samodzielnego skręcania papierosów i tytoń do fajki wodnej":

„1. Państwa członkowskie mogą zwolnić wyroby tytoniowe do palenia inne niż papierosy, tytoń do samodzielnego skręcania papierosów i tytoń do fajki wodnej z obowiązków w zakresie zamieszczania wiadomości informacyjnej określonej w art. 9 ust. 2 oraz zamieszczania mieszanych ostrzeżeń zdrowotnych określonych w art. 10. […]

[…]

6. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 27 w celu zniesienia możliwości przyznawania zwolnień dotyczących danej kategorii wyrobów, o których mowa w ust. 1, jeżeli nastąpi istotna zmiana okoliczności stwierdzona w sprawozdaniu Komisji w odniesieniu do danej kategorii wyrobów".

8 Artykuł 19 tej dyrektywy, zatytułowany „Zgłaszanie nowatorskich wyrobów tytoniowych", przewiduje:

„1. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, by producenci i importerzy nowatorskich wyrobów tytoniowych zgłaszali właściwym organom państw członkowskich wszystkie takie wyroby, które zamierzają wprowadzić do obrotu krajowego. Zgłoszenia dokonuje się w formie elektronicznej sześć miesięcy przed zamierzonym wprowadzeniem wyrobu do obrotu. Towarzyszy mu szczegółowy opis danego nowatorskiego wyrobu tytoniowego, jak również instrukcja jego użytkowania oraz informacje o składnikach i wydzielanych substancjach zgodnie z art. 5. […]

2. […] Państwa członkowskie przekazują Komisji wszystkie informacje otrzymane na podstawie niniejszego artykułu.

3. Państwa członkowskie mają prawo wprowadzić system wymagający uzyskania zezwolenia na nowatorskie wyroby tytoniowe. […]

[…]".

Dyrektywa delegowana

9 Artykuł 1 dyrektywy delegowanej stanowi:

„W dyrektywie [2014/40] wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 7 ust. 12 otrzymuje brzmienie:

»12. Wyroby tytoniowe inne niż papierosy, tytoń do samodzielnego skręcania papierosów i podgrzewane wyroby tytoniowe są zwolnione z zakazów określonych w ust. 1 i 7. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 27 w celu zniesienia tego zwolnienia w odniesieniu do konkretnej kategorii wyrobu, jeżeli nastąpi istotna zmiana okoliczności stwierdzona w sprawozdaniu Komisji.

Do celów akapitu pierwszego 'podgrzewany wyrób tytoniowy' oznacza nowatorski wyrób tytoniowy, w którym w wyniku podgrzania dochodzi do emisji zawierającej nikotynę i inne substancje chemiczne, która jest następnie wdychana przez użytkownika lub użytkowników, i który, w zależności od jego cech, jest wyrobem tytoniowym bezdymnym lub wyrobem tytoniowym do palenia«.

2) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:
   a) nagłówek otrzymuje brzmienie:

»Artykuł 11

‘Etykietowanie wyrobów tytoniowych do palenia innych niż papierosy, tytoń do samodzielnego skręcania papierosów, tytoń do fajki wodnej i podgrzewane wyroby tytoniowe’«;

b) w ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

»Państwa członkowskie mogą zwolnić wyroby tytoniowe do palenia inne niż papierosy, tytoń do samodzielnego skręcania papierosów, tytoń do fajki wodnej i podgrzewane wyroby tytoniowe zdefiniowane w art. 7 ust. 12 akapit drugi z obowiązków w zakresie zamieszczania wiadomości informacyjnej określonej w art. 9 ust. 2 oraz zamieszczania mieszanych ostrzeżeń zdrowotnych określonych w art. 10. W takim przypadku oprócz ostrzeżenia ogólnego określonego w art. 9 ust. 1, na każdym opakowaniu jednostkowym i opakowaniu zbiorczym takich wyrobów zamieszcza się jedno z ostrzeżeń tekstowych wymienionych w załączniku I. Ostrzeżenie ogólne określone w art. 9 ust. 1 zawiera informacje o pomocy w zaprzestaniu palenia, o której mowa w art. 10 ust. 1 lit. b).«”.

Okoliczności powstania sporu

10 Okoliczności sporu zostały przedstawione w pkt 2–6 zaskarżonego postanowienia. Na potrzeby niniejszego postępowania odwoławczego można je streścić w podany niżej sposób.

11 Grupa British American Tobacco (zwana dalej „grupą BAT”), do której należą wnoszące odwołanie, produkuje i sprzedaje wyroby tytoniowe, w tym podgrzewane wyroby tytoniowe. Jedna ze skarżących, Nicoventures Trading, została utworzona w 2011 r. w ramach grupy BAT, aby skupić się wyłącznie na opracowywaniu i sprzedaży innowacyjnych produktów niepalnych, wśród których znajdują się podgrzewane wyroby tytoniowe. Nicoventures Trading sprzedaje podgrzewane wyroby tytoniowe z grupy BAT innym spółkom należącym do grupy, wśród których znajdują się pozostałe wnoszące odwołanie. Te ostatnie zapewniają lub mają zamiar zapewnić dystrybucję produktów Nicoventures Trading na rynku czternastu państw członkowskich.

12 W dniu 15 czerwca 2022 r. Komisja opublikowała, zgodnie z dyrektywą 2014/40, sprawozdanie stwierdzające istotną zmianę okoliczności w odniesieniu do podgrzewanych wyrobów tytoniowych.

13 W następstwie tego sprawozdania Komisja przyjęła dyrektywę delegowaną na podstawie art. 7 ust. 12 i art. 11 ust. 6 dyrektywy 2014/40. Od dnia 23 października 2023 r., czyli od dnia, od którego państwa członkowskie miały stosować środki niezbędne do wykonania dyrektywy delegowanej, podgrzewane wyroby tytoniowe nie są już zwolnione z zakazów dotyczących środków aromatyzujących, o których mowa w art. 7 ust. 1 i 7 dyrektywy 2014/40. Ponadto od tego samego dnia wyroby tytoniowe podgrzewane do palenia, które nie są objęte zakazem, podlegają takim samym ograniczeniom w zakresie umieszczania na opakowaniach jak inne wyroby tytoniowe do palenia, które nie są zwolnione.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżone postanowienie

14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 16 listopada 2022 r. wnoszące odwołanie (skarżące w pierwszej instancji) wniosły skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności dyrektywy delegowanej.

15 Uznając, że dyrektywa delegowana nie dotyczy wnoszących odwołanie (skarżących w pierwszej instancji) ani bezpośrednio, ani indywidualnie w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE, w dniu 17 stycznia 2023 r. Komisja podniosła zarzut niedopuszczalności.

16 Zaskarżonym postanowieniem Sąd uwzględnił ten zarzut niedopuszczalności i odrzucił skargę jako niedopuszczalną.

17 Sąd stwierdził na wstępie w pkt 13 i 14 tego postanowienia, że dyrektywa delegowana jest aktem regulacyjnym w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE, który to akt w art. 2 przewiduje środki wykonawcze, a mianowicie środki transponujące, których przyjęcie należy do państw członkowskich. Sąd doszedł na tej podstawie do wniosku, że skarga o stwierdzenie nieważności nie jest objęta trzecią hipotezą, o której mowa w art. 263 akapit czwarty TFUE, a mianowicie hipotezą, zgodnie z którą każda osoba może wnieść skargę na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych. Sąd stwierdził również, że ponieważ wnoszące odwołanie (skarżące w pierwszej instancji) nie są adresatami dyrektywy delegowanej, skarga o stwierdzenie nieważności nie może być objęta pierwszą hipotezą, o której mowa w tym postanowieniu, zgodnie z którą każda osoba może wnieść skargę na akty, których jest adresatem. W konsekwencji Sąd uznał, że należy zbadać, czy wnoszące odwołanie (skarżące w pierwszej instancji) są objęte drugą hipotezą przewidzianą w tym postanowieniu, a mianowicie czy dyrektywa delegowana dotyczy ich bezpośrednio i indywidualnie.

18 Co się tyczy przesłanki, zgodnie z którą zaskarżony akt musi dotyczyć strony skarżącej bezpośrednio, Sąd stwierdził w pkt 24, 26 i 28 zaskarżonego postanowienia, po przypomnieniu właściwego orzecznictwa Trybunału, że na sytuację prawną podmiotów, które tak jak wnoszące odwołanie (skarżące w pierwszej instancji) wprowadzają lub zamierzają wprowadzać do obrotu podgrzewane wyroby tytoniowe o charakterystycznym aromacie, wpływa dyrektywa delegowana, ponieważ w wyniku jej przyjęcia takie wprowadzanie do obrotu stanie się niezgodne z prawem. Podmioty te będą również zobowiązane do umieszczania na opakowaniach wyrobów tytoniowych podgrzewanych do palenia, które nie są zakazane, takich samych ostrzeżeń zdrowotnych jak te, które należy zamieścić na opakowaniach niektórych innych wyrobów tytoniowych do palenia.

19 Wnoszące odwołanie (skarżące w pierwszej instancji) podlegałyby zatem zakazowi wprowadzania do obrotu podgrzewanych wyrobów tytoniowych o charakterystycznym aromacie i obowiązkom wynikającym bezpośrednio z dyrektywy delegowanej, niezależnie od tego, że dyrektywa ta wymaga środków wykonawczych, a mianowicie środków transponujących, które powinny zostać przyjęte przez państwa członkowskie. W niniejszej sprawie środki transponujące przewidziane w rzeczonej dyrektywie są niezbędne jedynie w celu pełnego stosowania wspomnianego zakazu i wspomnianych obowiązków w prawie państw członkowskich, przy czym państwa te nie dysponują autonomicznymi uprawnieniami dyskrecjonalnymi, ponieważ dyrektywa delegowana nie pozostawia państwom członkowskim żadnego zakresu uznania w odniesieniu do tego zakazu i tych obowiązków.

20 Sąd orzekł zatem, że należy uznać, iż dyrektywa ta dotyczy wnoszących odwołanie (skarżących w pierwszej instancji) bezpośrednio i że żaden z argumentów przedstawionych przez Komisję nie może podważyć tej oceny.

21 Co się tyczy przesłanki, zgodnie z którą zaskarżony akt musi dotyczyć strony skarżącej indywidualnie, Sąd przypomniał przede wszystkim w pkt 36 zaskarżonego postanowienia, opierając się w szczególności na wyroku z dnia 15 lipca 1963 r., Plaumann/Komisja (25/62,

EU:C:1963:17), że akty o charakterze generalnym mogą dotyczyć niektórych osób fizycznych lub prawnych indywidualnie, a zatem mają wobec nich charakter decyzyjny, w szczególności gdy akty te dotyczą tych osób ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje je w sposób podobny jak adresata decyzji.

22 Powołując się na pkt 18 wyroku z dnia 18 maja 1994 r., Codorniu/Rada (C-309/89, EU:C:1994:197), Sąd wyjaśnił w pkt 37 zaskarżonego postanowienia, że możliwość określenia z większą lub mniejszą dokładnością liczby czy nawet tożsamości podmiotów prawa, do których dany akt ma w konkretnym momencie zastosowanie, nie pozbawia go charakteru generalnego, a zatem normatywnego, o ile bezsporne jest, że ma on zastosowanie do tych podmiotów ze względu na zaistnienie pewnej obiektywnej sytuacji prawnej lub faktycznej w nim określonej w związku z jego celem.

23 Sąd zbadał następnie argumenty przedstawione przez wnoszące odwołanie (skarżące w pierwszej instancji) w celu wykazania, że dyrektywa delegowana dotyczy ich indywidualnie.

24 Po pierwsze, Sąd uznał w pkt 45 zaskarżonego postanowienia, że sama okoliczność, iż w chwili przyjęcia dyrektywy delegowanej można było zidentyfikować podmioty, które złożyły oświadczenie lub dokonały zgłoszenia, o których mowa, odpowiednio, w art. 5 i 19 dyrektywy 2014/40, lub które posiadały zezwolenie na podstawie systemu ustanowionego na mocy art. 19 ust. 3 tej dyrektywy, nie może wystarczyć do wykazania, że dyrektywa ta dotyczy ich indywidualnie, jeżeli ta dyrektywa delegowana znajduje zastosowanie na podstawie ogólnych i abstrakcyjnych względów. Zdaniem Sądu Komisja nie była zobowiązana do uwzględnienia w sposób szczególny ich sytuacji przy przyjmowaniu dyrektywy delegowanej.

25 Po drugie, Sąd oddalił w pkt 46 zaskarżonego postanowienia argument dotyczący niewielkiej liczby przedsiębiorstw, których dotyczyła dyrektywa delegowana, ponieważ liczba osób fizycznych lub prawnych, których dotyczy taki akt, jest w tym względzie bez znaczenia.

26 Po trzecie, w pkt 47 zaskarżonego postanowienia Sąd przyznał, że całkowity zakaz sprzedaży podgrzewanych wyrobów tytoniowych zawierających charakterystyczne środki aromatyzujące wynikający z dyrektywy delegowanej nieuchronnie spowoduje podważenie zezwoleń posiadanych przez niektóre z wnoszących odwołanie (skarżących w pierwszej instancji). Sąd stwierdził jednak w pkt 47 i 49 zaskarżonego postanowienia, że nie można uznać, iż takie zezwolenia, udzielone bez wyłączności, charakteryzują i indywidualizują pozycję ich posiadaczy wobec tej dyrektywy, tak jakby byli oni jej adresatami. Ponadto zdaniem Sądu wspomniane zezwolenia nie przyznają ich posiadaczom praw porównywalnych z prawami przysługującymi skarżącym w sprawach zakończonych wyrokami z dnia 17 stycznia 1985 r., Piraiki-Patraiki i in./Komisja (11/82, EU:C:1985:18), z dnia 18 maja 1994 r., Codorniu/Rada (C-309/89, EU:C:1994:197), z dnia 13 marca 2008 r., Komisja/Infront WM (C-125/06 P, EU:C:2008:159), a także z dnia 27 lutego 2014 r., Stichting Woonpunt i in./Komisja (C-132/12 P, EU:C:2014:100).

27 Po czwarte, Sąd uznał w pkt 51 zaskarżonego postanowienia, że okoliczność, iż producenci i importerzy podgrzewanych wyrobów tytoniowych o charakterystycznym aromacie nie znajdują się w świetle dyrektywy delegowanej w tej samej sytuacji co branże znajdujące się na wcześniejszym i późniejszym etapie łańcucha produkcji i dystrybucji rozpatrywanych wyrobów, nie ma znaczenia dla kwestii, czy wnoszące odwołanie (skarżące w pierwszej instancji) należą do ograniczonego kręgu. W celu wykazania, że dyrektywa delegowana dotyczy ich indywidualnie, wnoszące odwołanie (skarżące w pierwszej instancji) muszą bowiem wykazać nie to, że

dyrektywa delegowana dotyczy ich w sposób odmienny od innych podmiotów, ale że dotyczy ich ze względu na cechę lub sytuację faktyczną, która jest dla nich specyficzna i wyróżnia je w taki sam sposób jak adresata decyzji.

28 W pkt 52 zaskarżonego postanowienia Sąd wywiódł z całości powyższych rozważań, że zezwolenia, oświadczenia i zgłoszenia, na które powołują się wnoszące odwołanie (skarżące w pierwszej instancji), nie pozwalają wykazać, że dyrektywa delegowana dotyczy ich indywidualnie.

29 W pkt 54 i 55 zaskarżonego postanowienia Sąd, w odpowiedzi na argumentację wnoszących odwołanie (skarżących w pierwszej instancji), że dyrektywa ta w istotny sposób narusza ich pozycję konkurencyjną, orzekł, po pierwsze, że nie wystarczy, że dany akt o charakterze generalnym pod względem ekonomicznym dotyczy niektórych podmiotów bardziej niż innych, aby zindywidualizować je względem tych innych podmiotów, w sytuacji gdy zastosowanie tego aktu opiera się na obiektywnie określonej sytuacji. Po drugie, sama okoliczność, że osoba fizyczna lub prawna może stracić istotne źródło dochodów z powodu nowych przepisów, nie dowodzi, że znajduje się ona w szczególnej sytuacji i nie wystarcza do wykazania, że uregulowanie to dotyczy jej indywidualnie, ponieważ osoba ta musi przedstawić dowód na istnienie okoliczności pozwalających uznać, że szkoda, której poniesienie się podnosi, może ją indywidualizować w stosunku do każdego innego podmiotu gospodarczego, którego to uregulowanie dotyczy, w taki sam sposób.

30 W konsekwencji Sąd orzekł, że wnoszące odwołanie (skarżące w pierwszej instancji) nie miały podstaw, by twierdzić, że dyrektywa delegowana dotyczy ich indywidualnie, i że w związku z tym skargę należy odrzucić jako niedopuszczalną.

Żądania stron i postępowanie przed Trybunałem

31 W odwołaniu wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

– uchylenie zaskarżonego postanowienia;

– w zakresie, w jakim Trybunał uzna, że pozwala na to stan postępowania, oddalenie zarzutu niedopuszczalności, uznanie skargi w pierwszej instancji za dopuszczalną i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania co do istoty, oraz

– obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przed Sądem.

32 Komisja wnosi do Trybunału o:

– oddalenie odwołania oraz

– obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

33 Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 25 kwietnia 2024 r., Nicoventures Trading i in./Komisja (C-731/23 P, EU:C:2024:380), Republika Francuska została dopuszczona do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji. Republika Francuska wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania w całości i potwierdzenie w ten sposób niedopuszczalności skargi.

W przedmiocie odwołania

34 Na poparcie odwołania wnoszące odwołanie podnoszą jeden zarzut, dotyczący naruszeń prawa popełnionych przez Sąd w ramach zastosowania do ich sytuacji przesłanki, zgodnie z którą zaskarżony akt musi dotyczyć strony skarżącej indywidualnie. Zarzut ten dzieli się na dwie odrębne części, które dotyczą naruszeń prawa obarczających, odpowiednio, badanie okoliczności powołanych przez wnoszące odwołanie w celu wykazania, że dyrektywa delegowana dotyczy ich indywidualnie, oraz ocenę prawnego kryterium „istotnego naruszenia pozycji rynkowej”.

W przedmiocie części pierwszej jedynego zarzutu

Argumentacja stron

35 Część pierwsza jedynego zarzutu dotyczy pkt 45–52 zaskarżonego postanowienia. Wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi, że naruszył prawo w ramach dokonywania oceny znaczenia prawnego dowodów, na które powołały się one przed Sądem, a także orzekając, że dowody te były niewystarczające do wykazania, że dyrektywa delegowana dotyczyła ich indywidualnie.

36 Sąd naruszył zatem prawo, oceniając każdy z tych dowodów oddzielnie i indywidualnie oraz badając, czy każdy z nich był sam w sobie wystarczający do wykazania, że dyrektywa delegowana dotyczyła wnoszących odwołanie indywidualnie. Takie podejście nie jest zgodne z orzecznictwem, które wymaga zidentyfikowania „zbioru dowodów” lub „całości okoliczności faktycznych i prawnych”, które mogą indywidualizować stronę skarżącą.

37 W pierwszej kolejności, wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 45 zaskarżonego postanowienia, okoliczność, że dzięki oświadczeniom i zgłoszeniom wyrobów dokonanym na podstawie, odpowiednio, art. 5 i art. 19 ust. 1 dyrektywy 2014/40, Komisja mogła zidentyfikować wnoszące odwołanie w chwili przyjęcia dyrektywy delegowanej, jest istotna.

38 W drugiej kolejności wnoszące odwołanie krytykują pkt 46 zaskarżonego postanowienia ze względu na to, że z najnowszego orzecznictwa wynika, iż znaczenie pozycji strony skarżącej na rynku, mimo że nie jest samo w sobie wystarczające do wykazania, że zaskarżony akt dotyczy jej indywidualnie, jest jednak istotne w zakresie, w jakim stanowi część zespołu elementów składających się na szczególną sytuację wyróżniającą tę stronę skarżącą. Tymczasem taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie, biorąc pod uwagę znaczenie pozycji grupy BAT na rynku Unii w odniesieniu do podgrzewanych wyrobów tytoniowych.

39 Ponadto wniosek Sądu zawarty w pkt 51 zaskarżonego postanowienia, zgodnie z którym producentów podgrzewanych wyrobów tytoniowych nie można odróżnić od innych podmiotów uczestniczących w łańcuchu produkcji i dystrybucji rozpatrywanych wyrobów, nie ma podstawy prawnej. Okoliczność, że dany akt prawny może mieć również wpływ na inne podmioty, nie może oznaczać, że nie może on dotyczyć indywidualnie podmiotu, którego akt ten dotyczy bezpośrednio w istotny sposób.

40 W niniejszej sprawie rozróżnienie pomiędzy różnymi podmiotami uczestniczącymi w łańcuchu produkcji i dystrybucji rozpatrywanych wyrobów zostało dokonane poprzez system zgłaszania ustanowiony na podstawie art. 5 i art. 19 ust. 1 dyrektywy 2014/40. System ten wymaga jedynie dokonania zgłoszenia przez producenta lub importera danego wyrobu, a nie przez podmiot

znajdujący się na późniejszym lub wcześniejszym etapie łańcucha dostaw. Nie można powoływać się w tym względzie na istnienie innego producenta lub wytwórcy w celu wykluczenia faktu, że dyrektywa delegowana dotyczy wnoszących odwołanie indywidualnie.

41 W trzeciej kolejności Sąd naruszył prawo w pkt 47–50 zaskarżonego postanowienia, nie przypisując wystarczającej wagi do zezwoleń na wprowadzanie do obrotu uzyskanych przez niektóre wnoszące odwołanie przed przyjęciem dyrektywy delegowanej.

42 W tym względzie, po pierwsze, wnoszące odwołanie podnoszą, że błędne jest twierdzenie, iż dyrektywa delegowana wywołuje takie same skutki w odniesieniu do wszystkich podmiotów gospodarczych, niezależnie od tego, czy posiadają one zezwolenie na sprzedaż, ponieważ podmioty, które posiadają to zezwolenie, w przeciwieństwie do pozostałych, utracą je. Po drugie, prawa istniejące przed przyjęciem tej dyrektywy niekoniecznie muszą być wyłączne, aby uznać, że wspomniana dyrektywa dotyczy wnoszących odwołanie indywidualnie w rozumieniu wyroków z dnia 13 marca 2008 r., Komisja/Infront WM (C-125/06 P, EU:C:2008:159), a także z dnia 27 lutego 2014 r., Stichting Woonpunt i in./Komisja (C-132/12 P, EU:C:2014:100). Po trzecie, nie jest konieczne, aby takie wcześniej istniejące prawa były „nabyte bezterminowo”, aby były istotne w tym względzie.

43 Komisja utrzymuje, że część pierwsza jedynego zarzutu jest bezzasadna.

44 Okoliczność, że Sąd zbadał w sposób systematyczny i uporządkowany argumenty podniesione w pierwszej instancji, nie oznacza, że nie uwzględnił on „zbioru dowodów” wymaganego przez orzecznictwo przywołane przez wnoszące odwołanie. Komisja kwestionuje również tezę, że gdyby Sąd przyjął podejście, na które powołują się wnoszące odwołanie, doszedłby do wniosku, że dyrektywa delegowana dotyczyła ich indywidualnie, ponieważ każdy z przywołanych przez nie dowodów jest oczywiście istotny i znaczący.

45 Na wstępie Komisja zarzuca wnoszącym odwołanie, że wywołują wrażenie, że oparły się na wielu dowodach, które Sąd powinien był ocenić łącznie. Tymczasem w argumentach przedstawionych w skardze w pierwszej instancji wnoszące odwołanie ograniczają się zasadniczo do twierdzenia, że mają szczególny status. Po pierwsze, tworzą one zamknięty krąg podmiotów gospodarczych, możliwych do zidentyfikowania i faktycznie zidentyfikowanych w chwili przyjęcia dyrektywy delegowanej ze względu na oświadczenia i zgłoszenia dokonane na podstawie, odpowiednio, art. 5 i 19 dyrektywy 2014/40. Po drugie, dyrektywa delegowana może w istotny sposób wpłynąć na ich pozycję rynkową. Zdaniem Komisji Sąd w przekonujący sposób wyjaśnił powody, dla których te dwa argumenty nie pozwalają stwierdzić, że dyrektywa delegowana dotyczy wnoszących odwołanie indywidualnie.

46 Co się tyczy pierwszego argumentu, Sąd słusznie wskazał w pkt 43 zaskarżonego postanowienia, że wymogi przewidziane w art. 5 i 19 dyrektywy 2014/40 są ogólne, abstrakcyjne i mają zastosowanie do wszystkich podmiotów wprowadzających do obrotu lub zamierzających wprowadzić do obrotu wyrób tytoniowy. Nie można jednak uznać, że wymogi te charakteryzują i indywidualizują pozycję posiadaczy zezwoleń wobec dyrektywy delegowanej, tak jakby byli oni jej adresatami.

47 W tym kontekście, po pierwsze, argumenty wnoszących odwołanie, które dotyczą możliwości zidentyfikowania zamkniętej grupy podmiotów gospodarczych w chwili przyjęcia dyrektywy delegowanej są bezskuteczne.

48 Po drugie, Komisja uważa, że wnoszące odwołanie przeinaczają treść pkt 46 zaskarżonego postanowienia, ponieważ wbrew temu, co twierdzą, Sąd odniósł się w tym punkcie nie do udziału wnoszących odwołanie w rynku, lecz do liczby przedsiębiorstw, których dotyczy dyrektywa delegowana. Tymczasem oba te kryteria są różne i nie mają znaczenia dla ustalenia, czy dyrektywa ta dotyczy wnoszących odwołanie indywidualnie.

49 Wnoszące odwołanie przeinaczają również pkt 51 zaskarżonego postanowienia, ponieważ wbrew temu, co twierdzą, Sąd nie stwierdził w nim, że producentów podgrzewanych wyrobów tytoniowych nie można odróżnić od innych podmiotów uczestniczących w łańcuchu dystrybucji lub dostaw rozpatrywanych wyrobów.

50 Argument wnoszących odwołanie, zgodnie z którym nie można powoływać się na istnienie innego producenta lub wytwórcy w celu wykluczenia faktu, że dyrektywa delegowana dotyczy wnoszących odwołanie indywidualnie, jest bezskuteczny, ponieważ Sąd nie oparł się na takim stwierdzeniu w zaskarżonym postanowieniu.

51 Po trzecie, należy oddalić argument, zgodnie z którym w pkt 47–50 zaskarżonego postanowienia Sąd nie przypisał wystarczającej wagi do zezwoleń na wprowadzenie do obrotu znajdujących się w posiadaniu wnoszących odwołanie.

52 Z jednej strony Sąd nie orzekł, że dyrektywa delegowana wywołuje te same skutki w odniesieniu do wszystkich podmiotów. Argumentacja wnoszących odwołanie, że jest inaczej, jest zatem bezskuteczna. Z drugiej strony orzecznictwo przywołane przez wnoszące odwołanie na poparcie tego argumentu nie ma znaczenia dla sprawy. I tak, wyrok z dnia 13 marca 2008 r., Komisja/Infront WM (C-125/06 P, EU:C:2008:159) dotyczy skargi na akt o charakterze generalnym wniesionej przez osoby, które posiadały prawa nabyte, podczas gdy wyrok z dnia 27 lutego 2014 r., Stichting Woonpunt i in./Komisja (C-132/12 P, EU:C:2014:100) jest przykładem skargi wniesionej przez osoby prawne na akt podważający decyzję Komisji dotyczącą systemu pomocy państwa, którego były one beneficjentami.

53 Sąd nie naruszył zatem prawa, orzekając w pkt 47 zaskarżonego postanowienia, że rozpatrywane zezwolenia nie przyznawały ich posiadaczom praw porównywalnych z tymi, z których korzystały strony skarżące w sprawach wymienionych w poprzednim punkcie niniejszego wyroku. W niniejszej sprawie podnoszona konsekwencja dyrektywy delegowanej mogłaby polegać jedynie na „utracie zysku” w znaczeniu daremnych nadziei, to znaczy na utracie możliwości, która zostałaby zaoferowana każdej osobie zainteresowanej produkcją podgrzewanych wyrobów tytoniowych lub ich sprzedażą.

54 Republika Francuska zgadza się ze wszystkimi argumentami Komisji. To państwo członkowskie dodaje, że dyrektywa delegowana ma zastosowanie do wszystkich podmiotów posiadających odpowiednie zezwolenia na wprowadzanie podgrzewanych wyrobów tytoniowych do obrotu, w tym do konkurentów wnoszących odwołanie. Ponadto jest rzeczą naturalną, że na nowo powstającym rynku działa początkowo niewielka liczba podmiotów. Nie pozwala to jednak na wyciągnięcie wniosku, że wnoszące odwołanie, jako podmioty, które wyróżnia samo tylko wczesne wejście na rynek, znajdują się w szczególnej sytuacji, w związku z czym dyrektywa delegowana indywidualizuje je w sposób analogiczny do adresata tej dyrektywy.

Ocena Trybunału

55 Część pierwsza jedynego zarzutu dotyczy naruszeń prawa popełnionych przez Sąd przy ocenie dowodów przedstawionych przez wnoszące odwołanie w celu wykazania, że należą one do zamkniętej kategorii podmiotów gospodarczych zidentyfikowanych lub możliwych do zidentyfikowania w chwili przyjęcia dyrektywy delegowanej i że w związku z tym dyrektywa ta dotyczy ich indywidualnie w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.

56 Argumenty przedstawione przez wnoszące odwołanie dotyczą w szczególności pkt 45–52 zaskarżonego postanowienia, w których Sąd zbadał, po pierwsze, czy oświadczenia i zgłoszenia dokonane na podstawie, odpowiednio, art. 5 i 19 dyrektywy 2014/40, a po drugie, posiadanie zezwoleń na wprowadzanie do obrotu uzyskanych w państwach członkowskich, które wprowadziły system zezwoleń na podstawie art. 19 ust. 3 tej dyrektywy, wystarczały do ich zindywidualizowania w sposób analogiczny do adresata decyzji.

57 W tym względzie z utrwalonego orzecznictwa wynika, że podmioty inne niż adresaci decyzji mogą utrzymywać, iż decyzja ta dotyczy ich indywidualnie, tylko wtedy, gdy ma ona wpływ na ich sytuację ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje je w sposób podobny jak adresata decyzji (zob. w szczególności wyroki: z dnia 15 lipca 1963 r., Plaumann/Komisja, 25/62, EU:C:1963:17, s. 223; z dnia 17 września 2015 r., Mory i in./Komisja, C-33/14 P, EU:C:2015:609, pkt 93; a także z dnia 31 stycznia 2023 r., Komisja/Braesch i in., C-284/21 P, EU:C:2023:58, pkt 51).

58 W tych ramach istnienie możliwości ustalenia z większą lub mniejszą dokładnością liczby czy też nawet tożsamości podmiotów prawa, do których ma zastosowanie dany akt, w żaden sposób nie oznacza, że należy uznać, iż akt ten dotyczy indywidualnie tych podmiotów, ponieważ jest on stosowany ze względu na zaistnienie określonej w danym akcie obiektywnej sytuacji prawnej lub faktycznej (wyroki: z dnia 16 marca 1978 r., Unicme i in./Rada, 123/77, EU:C:1978:73, pkt 16; z dnia 22 listopada 2001 r., Antillean Rice Mills/Rada, C-451/98, EU:C:2001:622, pkt 52; a także z dnia 12 lipca 2022 r., Nord Stream 2/Parlament i Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, pkt 157).

59 Jednakże z utrwalonego orzecznictwa wynika również, że gdy akt dotyczy grupy osób, które były lub mogły być zidentyfikowane w chwili wydania tego aktu ze względu na określone kryteria właściwe członkom tej grupy, akt ten może dotyczyć tych osób w sposób indywidualny, ponieważ należą one do ograniczonego kręgu podmiotów gospodarczych (zob. podobnie wyroki: z dnia 17 stycznia 1985 r., Piraiki-Patraiki i in./Komisja, 11/82, EU:C:1985:18, pkt 31; z dnia 22 czerwca 2006 r., Belgia i Forum 187/Komisja, C-182/03 i C-217/03, EU:C:2006:416, pkt 60; z dnia 13 marca 2008 r., Komisja/Infront WM, C-125/06 P, EU:C:2008:159, pkt 71; a także z dnia 12 lipca 2022 r., Nord Stream 2/Parlament i Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, pkt 158). Może to mieć miejsce w szczególności wówczas, gdy akt zmienia prawa nabyte przez jednostkę przed jego wydaniem (wyroki: z dnia 13 marca 2008 r., Komisja/Infront WM, C-125/06 P, EU:C:2008:159, pkt 72; a także z dnia 27 lutego 2014 r., Stichting Woonpunt i in./Komisja, C-132/12 P, EU:C:2014:100, pkt 59).

60 Tak więc, aby akt dotyczył jej indywidualnie jako członka ograniczonego kręgu osób, konieczne jest, po pierwsze, aby strona skarżąca wykazała, że w chwili wydania zaskarżonego aktu była lub przynajmniej mogła zostać zidentyfikowana przez autora tego aktu na podstawie wystarczająco dokładnych informacji, które autor ten był w stanie zebrać (zob. podobnie wyrok z dnia

17 stycznia 1985 r., Piraiki-Patraiki i in./Komisja, 11/82, EU:C:1985:18, pkt 31), a po drugie, że ta strona skarżąca posiada szczególne cechy w porównaniu z innymi osobami, do których akt ten ma zastosowanie.

61 W niniejszej sprawie dyrektywa delegowana skutkuje, po pierwsze, zakazem wprowadzania do obrotu podgrzewanych wyrobów tytoniowych o charakterystycznym aromacie oraz wyrobów zawierających aromat w jednym z ich składników, a po drugie, objęciem podgrzewanych wyrobów tytoniowych do palenia takimi samymi obowiązkami w zakresie etykietowania jak papierosy, tytoń do samodzielnego skręcania papierosów i tytoń do fajki wodnej.

62 W konsekwencji – jak stwierdził Sąd w pkt 28 i 30 zaskarżonego postanowienia – począwszy od dnia 23 października 2023 r., czyli dnia, do którego państwa członkowskie miały przyjąć przepisy w celu wykonania dyrektywy delegowanej i od którego przepisy te zaczęły być stosowane, to wprowadzanie do obrotu stało się niezgodne z prawem. Wynika z tego, że wnoszące odwołanie, które wprowadzały do obrotu podgrzewane wyroby tytoniowe o charakterystycznym aromacie lub wyroby zawierające aromat w jednym z ich składników, zostały pozbawione możliwości wprowadzania takich wyrobów do obrotu począwszy od tej daty.

63 Ponadto dyrektywa delegowana spowodowała również zmianę, od dnia 23 października 2023 r., systemu, w ramach którego wnoszące odwołanie mogły do tego dnia wprowadzać do obrotu podgrzewane wyroby tytoniowe, czyniąc warunki prowadzenia przez nie działalności mniej korzystnymi niż wcześniej, w szczególności ze względu na nowe obowiązki w zakresie etykietowania nałożone obecnie na te wyroby.

64 Tymczasem z jednej strony, jak zauważył zasadniczo rzecznik generalny w pkt 163 i 164 opinii, ten nowy system jest konsekwencją „istotnej zmiany okoliczności” w rozumieniu art. 2 pkt 28 dyrektywy 2014/40, która została stwierdzona przez Komisję zgodnie z tym przepisem na podstawie zadeklarowanej przez producentów i importerów wielkości sprzedaży rozpatrywanych wyrobów w wykonaniu obowiązku ustanowionego w art. 5 ust. 6 tej dyrektywy.

65 Z drugiej strony, w zakresie, w jakim podgrzewane wyroby tytoniowe są nowatorskimi wyrobami tytoniowymi, ich wprowadzenie do obrotu przez wnoszące odwołanie musiało być, zgodnie z art. 5 i art. 19 ust. 1 tej dyrektywy, poprzedzone zgłoszeniem właściwym organom państw członkowskich. Zgłoszeniu temu towarzyszył między innymi wykaz składników używanych do produkcji tych wyrobów, wśród których znajdują się dodatki takie jak aromaty charakterystyczne, a informacje przekazane przy tej okazji zostały udostępnione Komisji na podstawie art. 19 ust. 2 dyrektywy 2014/40.

66 Ponadto to wprowadzenie do obrotu było w stosownych przypadkach uzależnione od uzyskania zezwolenia państw, które zdecydowały się skorzystać z możliwości przyznanej im w tym względzie w art. 19 ust. 3 tej dyrektywy.

67 W tych okolicznościach należy stwierdzić, po pierwsze, że wnoszące odwołanie należą do ograniczonego kręgu podmiotów gospodarczych, które zostały zidentyfikowane lub były możliwe do zidentyfikowania przez Komisję w chwili przyjęcia dyrektywy delegowanej ze względu na stwierdzenie, przed przyjęciem tej dyrektywy, „istotnej zmiany okoliczności”, co stanowi wymóg uruchomienia uprawnienia delegowanego Komisji nałożonego zarówno w art. 7 ust. 12, jak i w art. 11 ust. 6 dyrektywy 2014/40, jak również obowiązki zgłoszenia i decyzje o udzieleniu zezwolenia, o których mowa w pkt 65 i 66 niniejszego wyroku.

68 Po drugie, nowe zakazy i obowiązki ustanowione w dyrektywie delegowanej mają szczególny wpływ na sytuację wnoszących odwołanie, ponieważ skutkowała ona od dnia 23 października 2023 r. zmianą systemu wprowadzania do obrotu podgrzewanych wyrobów tytoniowych, z którego korzystały one do tego dnia, czyniąc warunki prowadzenia przez nie działalności mniej korzystnymi niż wcześniej, w szczególności biorąc pod uwagę fakt, że sprzedaż podgrzewanych wyrobów tytoniowych o charakterystycznym aromacie została po prostu zakazana przez dyrektywę delegowaną. Podmioty działające na tym rynku, takie jak wnoszące odwołanie, definitywnie utraciły zatem prawo do wprowadzania tych wyrobów do obrotu, i żadne inne podmioty gospodarcze nie będą mogły tego robić w przyszłości.

69 W związku z tym Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 47 zaskarżonego postanowienia, że zezwoleń udzielonych niektórym wnoszącym odwołanie na podstawie dyrektywy 2014/40 nie można uznać za charakteryzujące i indywidualizujące pozycję ich posiadaczy w stosunku do dyrektywy delegowanej, tak jakby byli oni jej adresatami, i stwierdzając w pkt 52 tego postanowienia, że zezwolenia, oświadczenia i zgłoszenia, na które powołują się przed nim wnoszące odwołanie, nie pozwoliły na wykazanie, że dyrektywa delegowana dotyczy ich indywidualnie.

70 Jak zauważył w istocie rzecznik generalny w pkt 168 opinii, niewyłączny charakter rozpatrywanych zezwoleń na sprzedaż, o którym mowa w pkt 49 zaskarżonego postanowienia, nie może mieć wpływu na indywidualizację wnoszących odwołanie. Istotnym kryterium w tym względzie jest bowiem zmiana praw nabytych przez skarżącego przed wydaniem zaskarżonego aktu (zob. podobnie wyrok z dnia 13 marca 2008 r., Komisja/Infront WM, C-125/06 P, EU:C:2008:159, pkt 72), to znaczy fakt posiadania „szczególnego prawa nabytego” (zob. podobnie postanowienie z dnia 14 stycznia 2021 r., Sabo i in./Parlament i Rada, C-297/20 P, EU:C:2021:24, pkt 28), przy czym prawo to niekoniecznie musi być wyłączne.

71 W świetle całości powyższych rozważań należy uwzględnić część pierwszą jedynego zarzutu odwołania i uchylić zaskarżone postanowienie, bez konieczności badania pozostałych argumentów przedstawionych przez wnoszące odwołanie na poparcie tej części zarzutu.

W przedmiocie części drugiej jedynego zarzutu

72 Ponieważ uwzględnienie części pierwszej jedynego zarzutu odwołania pociąga za sobą uchylenie zaskarżonego postanowienia, nie ma potrzeby badania części drugiej tego zarzutu, która nie mogłaby prowadzić do uchylenia tego postanowienia w szerszym zakresie.

W przedmiocie skargi przed Sądem

73 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy zdanie drugie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przypadku uchylenia orzeczenia Sądu Trybunał może wydać ostateczne orzeczenie w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala.

74 Wprawdzie w niniejszym przypadku stan postępowania nie pozwala na rozstrzygnięcie co do istoty w przedmiocie skargi wniesionej do Sądu, jednakże Trybunał posiada niezbędne informacje, by wydać ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję w toku postępowania w pierwszej instancji.

75 Na poparcie tego zarzutu niedopuszczalności instytucja ta podnosi, że dyrektywa delegowana nie dotyczy wnoszących odwołanie ani bezpośrednio, ani indywidualnie.

76 W pierwszej kolejności, wobec braku konkretnych zastrzeżeń stron w tym względzie, Trybunał zamierza zgodzić się z dokonaną przez Sąd oceną, przedstawioną w pkt 27–33 zaskarżonego postanowienia, dotyczącą kwestii, czy dyrektywa delegowana dotyczy wnoszących odwołanie bezpośrednio.

77 W drugiej kolejności z rozważań zawartych w pkt 61–68 niniejszego wyroku wynika, że w niniejszej sprawie dyrektywa delegowana dotyczy wnoszących odwołanie indywidualnie.

78 Wynika z tego, że skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną do Sądu przez wnoszące odwołanie (skarżące w pierwszej instancji) należy uznać za dopuszczalną.

79 Sprawa zostaje przekazana do Sądu do ponownego rozpoznania, by orzekł on co do istoty w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności.

W przedmiocie kosztów

80 Ze względu na to, że sprawa zostaje przekazana Sądowi do ponownego rozpoznania, rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów niniejszego postępowania odwoławczego nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

1) **Punkt 1 sentencji postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 20 września 2023 r., Nicoventures Trading i in./Komisja (T-706/22, EU:T:2023:579), zostaje uchylony.**

2) **Skarga o stwierdzenie nieważności dyrektywy delegowanej Komisji (UE) 2022/2100 z dnia 29 czerwca 2022 r. zmieniającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE w odniesieniu do zniesienia niektórych zwolnień w przypadku podgrzewanych wyrobów tytoniowych, wniesiona przez Nicoventures Trading Limited, British American Tobacco (Germany) GmbH, British American Tobacco Italia SpA (BAT Italia), British American Tobacco Polska Trading sp. z o.o., British American Tobacco España SA i P.J. Carroll & Company Limited, jest dopuszczalna.**

3) **Sprawa zostaje przekazana do Sądu Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania, by orzekł on co do istoty w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności, o której mowa w pkt 2 niniejszej sentencji.**

4) **Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

Podpisy